

kvaliteten af de ændringsforslag, der var kommet i sidste øjeblik. Jeg har fejret det tilstrækkeligt, så vi lader det være ved det.

Ved førstebehandlingen var SF's gruppes indstilling et nej til revisionsparagraffen, fordi vi var imod det etisk alvorlige problem, som melder sig, hvis søskendeflokken, med min måske lidt for hurtige sprogbrug, ligger i dybfryseren, men man kan også sige, at det ikke er nogen enkel sag at forholde sig så praktisk til en børneflok, som der ligger i den argumentation, der er lovforslagets oprindelige begrundelse.

Vi var også dengang, som vi er i de her spørgsmål, ikke bare frit stillede, men uenige. Der var medlemmer i gruppen, der tydeligt tilkendegav, at de ønskede at stemme for lovforslaget, selv om der altså var en anden indstilling. Og det var naturligvis tydeligt og klart; det være sagt.

Ved andenbehandlingen blev der stillet ændringsforslag, som jeg i denne her sammenhæng ikke skal fordybe mig yderligere i. Vi sagde ting om dem inden, og vi ønskede ikke bare et ekstra gruppemøde, men en grundigere behandling også fra forslagsstillernes side af, hvad det var for nogle forslag, vi stod med. Vi ønskede en dybtgående behandling af dem, og det ser vi frem til at få nu.

Jeg kan sige, at selv om jeg personlig har stemt for et enkelt eller to af ændringsforslagene, er de for det første i en svag teknisk forfatning og for det andet slet ikke forbedringer af loven i et omfang, som kunne få mig til at stemme for den. Jeg har anbefalet min gruppe – dem, der havde den samme argumentation, som jeg havde, da vi i sin tid sagde, vi ville stemme nej til forslaget – at fastholde, at det stadig væk er et så betydeligt element i dette forslag, at der skal et nej til fra vores side. Det skal der i hvert fald fra min.

Og jeg kan sige, at de andre medlemmer, der havde ønsket at stemme for forslaget, nu føler, at det er blevet så kraftigt forringet ved de ændringsforslag, der er kommet ind, at de også vil stemme imod forslaget.

Så med forskellige begrundelser er gruppen, så vidt jeg kan skønne og lytte mig frem til, landet på en samlet afvisning af forslaget. Der har ikke været nogen, der har pisket SF'erne på plads i denne her sammenhæng. Det kan jeg forsikre Folketinget om.

Jeg ved ikke, om det vil gå os, som det går med Socialdemokraterne, når de kommer i re-

gering. Der kan de i hvert fald piskes på plads. Jeg er spændt på, hvilke medlemmer, der kommer i regering næste gang, som man stadig væk har genstridigheder med. Jeg sidder og kigger på jer og siger: Nå, så er det hendes eller hans tur til at blive minister, så vi også har dem på plads i de her sager.

Men hos os er der ikke nogen, der kan piskes på plads, så når vi i samlet flok stemmer imod det her lovforslag, skyldes det, at vi hver for sig er overbevist om, at der er tale om en forringelse af den gældende lov. Det vil vi gøre, og vi ser frem til at få et langt, langt bedre grundlag fra regeringens side og også fra folk, der måtte komme med ændringsforslag, så de ikke kommer i den sidste uge. Jeg var glad for at få tilståelsen her og nu, efter at jeg var blevet mobbet flad på, hvor lang tid de nye ændringsforslag havde ligget der. Men at vi altså får tid til at få et ordentligt grundlag, sådan at vi igen kan gå ind i de svære spørgsmål, som netop meget ofte kræver lang tids overvejelse, mange drøftelser og lydhørhed.

Jeg har selv i det her forløb opdaget argumenter, jeg ikke havde kendt, fra mennesker, hvor jeg havde troet, at de i og for sig tænkte i andre baner. Det er ufattelig berigende, hvis man giver sig selv lov til at være med i den proces på den måde, og det at skifte standpunkt eller rettere sagt skifte stemme er meget ofte udtryk for, at man ikke har skiftet holdning, men at man pludselig ser sagen fra mange flere sider. Det er en væsentlig del af den etiske debat, at man kan blive ved med at være i det samtalende forløb om, hvad det er – også selv om man indimellem skal trykke på knapper – så det ikke er ensbetydende med, at man har låst sig og låst sig fast.

Birthe Skaarup (DF):

Lovforslaget her handlede jo faktisk kun om, at vi skulle udsætte opbevaringstiden for befrugtede og ubefrugtede æg fra 2 til 4 år, således at kvinder ikke skulle igennem en ny hormonbehandling. Det udviklede sig faktisk til 33 ændringsforslag, som vi fuldstændig loyalt i udvalget og i partierne tog stilling til.

Jeg må jo nok sige, at hvis Socialdemokratiet så havde lyttet lidt til dem, der gerne ville udsætte behandlingen af dette lovforslag bare nogle måneder – vi kommer jo ind igen til september – så vi havde mulighed for på et bedre grundlag at tage stilling til nogle af alle de ændringsforslag, der var tvivl om, så havde det